

af Stykket gives den fornødne Hjemmel til Paabud angaaende Katte og Fjerkræ.

Det nye Stykke 7 er nødvendigt for at give Hjemmel til Paabud om Beskyttelsespodninger, som f. Eks. i visse Tilfælde af Miltbrand (og i Fremtiden muligt ved flere Smitsoter) kan blive ønskelig. Man vil ved Udtrykket „overfor de i denne Lov omhandlede Sygdomme“ fastslaa, at Bemyndigelsen gælder ogsaa for andre end de i § 2 nævnte Sygdomme.

Til § 7.

Det gamle Paabud om, at Politimesteren selv (saa vidt muligt) skal begive sig til Stedet, bliver yderst sjælden overholdt og bør derfor ikke findes i Loven i den hidtil anvendte Form. Det vil derimod være heldigt at fastslaa, at som Regel i alt Fald en Politifunktionær bør komme til Stede, og at det i det hele er Politiets Pligt at paase Tilholdenes Efterlevelse.

Stykke 3 foreslaas strøget. Selv om Veterinærfysikus eller hans Stedfortræder kommer til Stede, er der ingen Grund til at fritage Dyr lægen for alt Ansvar. Den overordnede Veterinær vil i Regelen ikke kunne blive paa Stedet i længere Tid, og der vil i Regelen være Forhold nok, for hvis Ordning Dyr lægen bør have Ansvar.

Til § 8.

Ændringen i første Stykke foreslaas, fordi Bestemmelsen i sin nuværende Form kan tænkes undertiden at kunne misbruges.

Ændringen i Stykke 3 foreslaas, fordi det nu til Dags synes urimeligt at paabyde Nedslagning alene paa Grundlag af den behandelende Dyr læges Erklæring. Der vil altid være Tid nok til at indhente Veterinærfysici Betænkning, og i mange Tilfælde vil denne finde Anledning til at lade foretage Malleinprøve eller Undersøgelse af Blodprøver, inden Nedslagning bestemmes.

Ændringen i Stykke 4 er nødvendig, fordi det undertiden sker, at en Hesteejer nægter at lade den for Smitte udsatte Hest undersøge ved de i den nyere Tid anvendte Midler.

Ændringen i Stykke 6 tilsigter at fastslaa, at Obduktion ikke skal foretages i Tilfælde, hvor Diagnosen kan fastslaaes med Sikkerhed ad klinisk Vej, saaledes f. Eks. ved Mund og Klovesyge. Man finder det dog rigtigt altid at lade snivede Heste obducere, fordi Obduktionen kan give værdi-

fuld Oplysning om Sygdommens Alder. — „Obduktionen“ maa rettes til „Undersøgelsen“ af Hensyn til at Obduktion ikke vil finde Sted ved alle Sygdomme. Man finder det mere praktisk at henlægge Afgørelsen i Tvivlstilfælde til Fysikus i Stedet for til Raadet.

I de Tilfælde, hvor der slaas ned paa Grund af Mund- og Klovesyge, finder man, at der bør ydes fuld Erstatning. Det drejer sig her om en i Reglen *helbredelig* Sygdom, og Ejerne vil i Reglen nødigt have Dyrene dræbte.

Ved Ændringen i Stykke 10 vil man slaa fast, at ogsaa Udgifterne ved Nedgravning af de nedslagne Dyr skal udredes af det offentlige. Dette synes at være et vel begrundet Krav, og ved store Nedslagninger, som navnlig ved Mund- og Klovesyge, har det en ikke ringe økonomisk Betydning. I disse Tilfælde har det offentlige forøvrigt hidtil stedse baaret Udgifterne ved Nedgravning, men det er da rigtigst, at der findes udtrykkelig Hjemmel dertil i Loven.

Til § 9.

Stykke 1. Medens det i den nugældende Lov fastslaaes, at en Hund, som en Dyr læge erklærer for gal, straks skal dræbes, finder man det rigtigt at lade Veterinærfysikus forinden blive bekendt med de foreliggende Omstændigheder og lade ham træffe Afgørelsen. Den kliniske Diagnose af Hundegalskab kan være meget vanskelig, og i mange Tilfælde giver Forløbet (om Dyret dør efter faa Dages Forløb) den bedste Oplysning. I Tvivlstilfælde giver den foreslaaede Ændring Lejlighed til at se Tiden an.

Den sikreste Diagnose faas ved Undersøgelse af Hundens Hjerne — mikroskopisk og eventuelt ved Podning paa Forsøgsdyr. Det er derfor absolut nødvendigt at forlange Hunden eller i alt Fald dens Hoved indsendt til et bakteriologisk Laboratorium.

Stykke 2. Ændringen tilsigter at faa Mennesker, der er bidte af en gal Hund, taget under Behandling snarest muligt.

Til § 10.

Som omtalt under § 2 foreslaar man Oksens ondartede Katarrhalfeber og akut Rødsyge flyttet fra § 2 til § 10 A.

Man finder det tillige rigtigt under denne Gruppe at anføre Kvægsygdommen Krup, en Lidelse, der staar nær ved ondartet Katarrh, og som af og til er ret udbredt især i Omegnen af København, formentlig